

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 103.898 van 21 februari 2002
in de zaak A. 100.884/VII-23.196.**

In zake :
1. Anna OVYN,
2. Geert LEYN,
3. Roger VANLERBERGHE,
4. Marius MISPLAN,
5. Jozef CARPENTIER,
6. Paul DECAPMAKER,
7. Willy GRAF,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat L. GHEYSENS,
kantoor houdende te WEVELGEM,
Lode de Boningestraat 39

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaten G. MARTYN, P. DEJONCKHEERE en J. COLPAERT,
kantoor houdende te AVELGEM,
Doorniksesteenweg 82

tussenkommende partij :

de n.v. AQUAFIN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. ASSCHERICKX,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Ninoofsesteenweg 643.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Anna OVYN, Geert LEYN, Roger VANLERBERGHE, Marius MISPLAN, Jozef CARPENTIER, Paul DECAPMAKER en Willy GRAF op 26 februari 2001 hebben ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw van 18 december 2000 waarbij het beroep van de n.v. AQUAFIN tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 22 juni 2000 houdende het weigeren van de vergunning aan de n.v. AQUAFIN om een nieuwe rioolwaterzuiveringsinstallatie, gelegen te 8890 Moorslede, Zonnebeeksestraat, te exploiteren, gegrond wordt verklaard en de vergunning wordt verleend;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur C. ADAMS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 18 december 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 januari 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat T. VANRAES die, loco Advocaat L. GHEYSENS verschijnt voor de verzoekende partijen, van Advocaat G. MARTYN, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat I. COOREMAN die, loco Advocaat B. ASSCHERICKX verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Auditeur C. ADAMS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat met een verzoekschrift van 20 maart 2001 de n.v. AQUAFIN, aan wie de bestreden vergunning werd toegekend, vraagt om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat dit verzoek kan worden ingewilligd;

2. Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

De tussenkomende partij vraagt op 15 februari 2000 aan de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen een milieuvergunning voor een inrichting van klasse 1, namelijk een rioolwaterzuiveringsinstallatie met inbegrip van het lozen van effluentwater en het ontwateren van de bijhorende slibproductie, voor behandeling van afvalwater aangevoerd via openbare riolen en/of collectoren met een zuiveringscapaciteit van meer dan 500 vervuilingseenheden, namelijk 6.000 inwonersequivalenten (i.e.).

Gedurende het openbaar onderzoek worden 39 bezwaren ingediend die betrekking hebben op het niet thuishoren van de inrichting bij een woonkern daar er betere locaties voorhanden zouden zijn en op de vrees voor geurhinder, lawaaihinder, verkeersdrukke, ongedierte en visuele hinder.

Met een besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 22 juni 2000 wordt de gevraagde vergunning geweigerd, in essentie omdat de inrichting abnormale geluidshinder en gedurende sommige periodes onaanvaardbare geurhinder kan veroorzaken.

Met een ter post aangetekend schrijven van 19 juli 2000 tekent de tussenkommende partij administratief beroep aan tegen voormeld weigeringsbesluit.

De tussenkommende partij stuurt met een schrijven van 25 september 2000 twee nota's aan het bestuur milieuvergunningen volgens dewelke enerzijds de geluidsimmissienorm niet zou kunnen worden gehaald bij afdekking van bepaalde onderdelen van de inrichting en anderzijds de verwachte geurimpact van de inrichting minimaal zou zijn.

Gedurende de beroepsprocedure worden de volgende adviezen gegeven:

- de Vlaamse Milieumaatschappij op 8 augustus 2000 : gunstig met bijzondere voorwaarden inzake het maximum geloosd debiet en de emissiegrenswaarden;
- het hoofdbestuur milieuvergunningen op 27 september 2000 : ongunstig voor de inrichting omwille van risico voor geur- en geluidshinder;
- de afdeling stedenbouwkundige vergunningen op 28 september 2000 : gunstig voor de inrichting;
- de gewestelijke milieuvergunningscommissie op 2 oktober 2000 : ongunstig voor de inrichting omwille van risico voor geur- en geluidshinder.

Met een schrijven van 9 oktober 2000 deelt de tussenkommende partij nog een geluidsstudie en een geurstudie mee aan de gewestelijke milieuvergunningscommissie, telkens opgesteld door een erkend bureau.

Met het thans bestreden ministerieel besluit van 18 december 2000 wordt het administratief beroep van de vergunningsaanvrager gegrond verklaard en wordt de gevraagde milieuvergunning gegeven, doch met als bijzondere vergunningsvoorwaarden dat de 1 ge/m³-contour volledig buiten de perceelsgrenzen van de aanpalende woningen en tuinen moet vallen en dat de exploitant een volledig akoestisch onderzoek moet laten uitvoeren door een erkend deskundige binnen de zes maanden na de oplevering van de installatie, met goedkeuring van het rapport

door de toezichhoudende overheid en met uitvoering van de eventueel voorgestelde saneringsmaatregelen binnen een met de milieu-inspectie overeen te komen termijn;

3.. Overwegende dat ter terechtzitting de raadsman van de verwerende partij formeel verzaakt aan de in haar nota opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het beroep;

4. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

4.1.1. Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat de verzoekende partijen de schending aanvoeren van artikel 5.2.1.4. van het besluit van de Vlaamse regering houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (Vlarem II); dat zij het middel als volgt adstrueren :

“1. De rioolwaterzuiveringsinstallatie, waarvoor de bestreden milieuvergunning werd afgeleverd, wordt ingeplant in een agrarisch gebied (deels) en op een afstand van 0 meter van een woongebied met landelijk karakter.

Aan weerszijden van het perceel bevinden zich meerdere woningen.

Ook langs de overzijde van de straat bevinden zich meerdere woningen.

Achter het perceel waarop de rioolwaterzuiveringsinstallatie zal ingeplant worden, is de omgeving agrarisch en onbebouwd.

De dichtst bijgelegen woningen bevinden zich onmiddellijk naast het bedrijfsperceel, en op een 30-tal meter van de eigenlijke installatie.

Er bevinden zich een 25-tal woningen binnen een straal van 100 meter rond de inrichting.

Op 125 meter van de bovenste perceelgrens (richting NW) ligt bovendien een landschappelijk waardevol agrarisch gebied (zie stuk 4).

2. Bij het inrichten van een inrichting voor het verwerken van afvalstoffen, zoals een rioolwaterzuiveringsinstallatie (zie verder), dient rekening gehouden te worden met de aanwezigheid in de omgeving en de afstand tot woonwijken, recreatiegebieden, wegen en waterwegen, waterrijke gebieden zoals oppervlaktewateren en andere waterpartijen, moerassen, veengebieden en natte weilanden, industrie, landbouw- en woongebieden, groen- en parkgebieden, het culturele erfgoed, zoals beschermde monumenten, stads- en dorpsgezichten, gerangschikte landschappen en beschermde archeologische goederen en tenslotte waterwingebieden en beschermingszones (art. 5.2.1.4 Vlarem II).

Uit de inplantingsplaats van de rioolwaterzuiveringsinstallatie, waarvoor de bestreden vergunning werd afgeleverd, blijkt dat deze in het licht van voornoemd artikel uit het Vlarem II-besluit een ongemeen ongunstige ligging heeft.

Bij het bepalen van de inplantingsplaats van de bij het bestreden besluit vergunde installatie werd aldus helemaal geen rekening gehouden met de

aanwezigheid van en de afstand tot de in art. 5.2.1.4 van het Vlarem II-besluit vermelde gebieden en woningen, zodat wegens de schending van dit art., het bestreden besluit volledig onwettig is.

De Vlaamse Minister van Leefmilieu en Landbouw heeft geenszins de inplanting getoetst aan de bepaling van art. 5.2.1.4 van het Vlarem II-besluit, hetgeen overduidelijk blijkt uit de motivatie van het bestreden besluit van de Vlaamse Minister.

De bepalingen van art. 5.2.1.4 van het Vlarem II-besluit komen zelfs niet ter sprake.

3. Uit de toepasselijkheid van art. 5.2.1.4 van het Vlarem II-besluit volgt bovendien dat bij de vergunning van de erin vermelde exploitaties met de nabijheid van de erin vermelde gebieden rekening moet worden gehouden in die zin dat de exploitatie niet kan worden vergund indien de exploitatie op deze gebieden effecten resorteert die ervoor nadelig zijn, of die met deze gebieden niet verenigbaar zijn.

Nu in het bestreden besluit zelf wordt toegegeven dat de bewoning in de onmiddellijke omgeving tot gevolg zal hebben dat de omwonenden van de exploitatie geur- en lawaaihinder zullen ondervinden, kan hieruit enkel volgen dat, in toepassing van art. 5.2.1.4 van Vlarem II een dergelijke exploitatie niet op een dermate kleine afstand van bewoning kan worden vergund.

Uw raad heeft overigens in een arrest van 25 februari 1999 (R.v.St., nr. 78.964 van 25 februari 1999, PETERS - VERRETH - VERWIMP - DE MEES) reeds beslist dat de bedoelde bepaling van Vlarem II weliswaar geen dwingende verbods- of afstandsregels bevat, maar dat dit niet betekent dat die bepaling compleet genegeerd mag worden.

4. Het kan overigens evenmin betwist worden dat de RWZI, waarvoor het bestreden besluit van de Vlaamse Minister van leefmilieu en landbouw een vergunning heeft verleend, een inrichting is voor het verwerken van afvalstoffen, en nog wel een bijzondere afvalstof.

De betrokken waterzuiveringsinstallatie omvat immers o.m. een slibbehandelingsinstallatie.

Blijkens de bijlage 2 bij de milieuvergunningsaanvraag van AQUAFIN NV, wordt het slib als volgt behandeld :

‘Het spuislib wordt d.m.v. dompelpompen vanuit het slibrecirculatiegemaal naar een gravitaire indikker met zwak hellende bodem gebracht, waar de indikking plaats vindt.

Vanuit de indikker wordt het ingedikte slib in de slibbuffer gepompt, waar het tijdelijk gestockeerd wordt.

Van hieruit wordt het slib vloeibaar afgevoerd naar een andere installatie waar het ontwaterd wordt ... (zie bijlage 2 bij milieuvergunningsaanvraag van AQUAFIN NV)’.

Het slib wordt aldus niet enkel ter plaatse opgevangen in buffertanks om vervolgens afgevoerd te worden om te worden verwerkt in een inrichting in de zin van art. 5.2.1.4, § 1 van Vlarem II, doch ondergaat duidelijk een volumereductie en wordt aldus ‘ingedikt’.

In het voornoemd arrest van 25 februari 1999 (R.v.St., nr. 78.964 van 25 februari 1999) heeft overigens uw raad reeds beslist dat een gelijkaardige rioolwaterzuiveringsinstallatie een inrichting is voor het verwerken van afvalstoffen”;

4.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota in essentie als volgt repliceert:

“Zowel in de voorbereidende adviezen (o.a. van de afdeling Stedenbouwkundige vergunningen) als in het bestreden besluit is wel degelijk rekening gehouden (met) ‘de aanwezigheid in de omgeving van en de afstand tot woonwijken, etc...’

Het middel van de verzoekende partij is in die zin dan ook niet concreet genoeg, aangezien zij niet in concreto aanduiden met welke elementen, vermeld in artikel 5.2.1.4 Vlarem II en die de facto aanwezig zijn, geen rekening zou gehouden zijn.

Het is een feit dat artikel 5.2.1.4 van Vlarem II niet uitdrukkelijk vermeld wordt, doch dit is ook niet noodzakelijk, nu het bestreden besluit wel voldoende andere feitelijke juridische en feitelijke argumenten vermeldt, die de beslissing schragen. Het genoemde artikel is in elk geval niet geschonden.

De verzoekende partijen of iemand anders hebben ook nooit in de loop van de administratieve procedure uitdrukkelijk artikel 5.2.1.4 Vlarem II opgeworpen, zodat de Minister niet kan verweten worden er niet op ‘geantwoord’ te hebben.

Overigens kan prima facie de vraag gesteld worden of de slibindikker of andere delen van de vergunde exploitatie een ‘inrichting voor de verwerking van afvalstoffen’ kunnen genoemd worden. Rioolwater is een afvalstof, maar prima facie lijkt er van geen verwerking sprake te zijn”;

4.1.3. Overwegende dat in het verzoekschrift tot tussenkomst de tussenkomende partij in essentie doet gelden wat volgt :

- Artikel 5.2.1.4 van Vlarem II is in casu niet van toepassing omdat de R.W.Z.I. geen inrichting voor het verwerken van afvalstoffen vormt.

- Artikel 5.2.1.4 van Vlarem II is wel degelijk toegepast. Al wordt het artikel niet vermeld in het vergunningsbesluit, de erin opgelegde verplichting is de facto nageleefd. Er is uitvoerig aandacht besteed aan de aanwezigheid van woonwijken en de afstand tot woningen nu meer dan drie bladzijden worden besteed aan de inplantingsplaats en aan de maatregelen ter voorkoming van hinder voor de omwonenden.

Deze bepaling bevat bovendien geen dwingende verbods- of afstandsregels. (R.v.St., nr. 78.964, 25 februari 1999, PEETERS e.a.).

Het middel is niet ernstig;

4.1.4.1. Overwegende dat zowel de verwerende partij als de tussenkomende partij van oordeel zijn dat de betrokken inrichting geen inrichting is voor de verwerking van afvalstoffen, zoals bedoeld in het geschonden geacht artikel 5.2.1.4, § 1, van Vlarem II, dat luidt als volgt :

“Bij het inrichten van een inrichting voor de verwerking van afvalstoffen dient ter bescherming van de plaats en de omgeving rekening te worden gehouden met de aanwezigheid in de omgeving van en de afstand tot :

- woonwijken;
- recreatiegebieden;
- wegen en waterwegen;
- waterrijke gebieden zoals oppervlaktewateren en andere waterpartijen, moerassen, veengebieden en natte weilanden;
- industrie-, landbouw- en woongebieden;
- groen- en parkgebieden;
- het culturele erfgoed, zoals beschermde monumenten, stads- en dorpsgezichten, gerangschikte landschappen en beschermde archeologische goederen;
- waterwingebieden en beschermingszones”;

dat uit de uiteenzetting van de verzoekende partijen wel degelijk de elementen blijken waarmee geen rekening werd gehouden, met name de aanwezigheid in de omgeving en de afstand van de inrichting tot de aanwezige woonwijk en het onmiddellijk aansluitend woongebied met landelijk karakter;

4.1.4.2. Overwegende dat eerst dient te worden onderzocht of in deze zaak evengeciteerde bepaling van toepassing is;

4.1.4.3. Overwegende dat uit voornoemde omschrijving niet blijkt dat die bepaling enkel zou toepasselijk zijn op inrichtingen die uitsluitend gericht zijn op het verwerken van afvalstoffen, hetgeen overigens logisch is daar de effecten van dergelijke activiteiten immers niet verschillen al naargelang de bewuste activiteit de enige is van de betrokken inrichting, dan wel kadert in één of meer andere activiteiten van een inrichting; dat uit de neergelegde stukken blijkt dat de betrokken waterzuiveringsinstallatie onder meer een slibbehandelingsinstallatie bevat; dat slib dat afkomstig is van een rioolwaterzuiveringsinstallatie luidens artikel 3, § 5, j, van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, een afvalstof is; dat uit het bestreden besluit blijkt dat het slib wordt ingedikt en aldus een volumereductie ondergaat; dat de bepalingen van hoofdstuk 5.2. “Inrichtingen voor de verwerking van afvalstoffen” van Vlarem II luidens artikel 5.2.1.1., § 1, van toepassing zijn “op de inrichtingen bedoeld in rubriek 2 van de indelingslijst” als bijlage van Vlarem I; dat de rubrieken 2.2.5 en 2.3.2 van die indelingslijst vergunningsplichtig maken “opslag en fysisch-chemische behandeling ... van a) niet-gevaarlijke slibs, b) gevaarlijke slibs ...” en dat daarbij wordt gespecificeerd dat onder het fysisch-chemisch behandelen van afvalstoffen wordt verstaan “de chemische eigenschappen, de chemische samenstelling of de aggregatie-toestand van de afvalstoffen wijzigen. Het is o.m. het decanteren, distilleren, extraheren, mengen, neerslaan, neutraliseren, ontwateren, oxyderen, raffineren, reduceren, regenereren, smelten, soldifiëren”; dat de slibbehandelings-

activiteiten van de geplande inrichting, die onder meer het “indikken” en aldus zeker het ontwateren en reduceren van het slib inhouden, prima facie onder evengeciteerde definitie moeten worden ondergebracht; dat dienvolgens prima facie moet worden besloten dat de bestreden milieuvergunning onder meer betrekking heeft op een inrichting voor de verwerking van afvalstoffen, hetgeen betekent dat artikel 5.2.1.4., § 1, van Vlarem II op de kwestieuze inrichting van toepassing is;

4.1.4.4. Overwegende dat vervolgens de vraag rijst of de laatstvermelde bepaling van Vlarem II in casu werd toegepast;

4.1.4.5. Overwegende dat de tussenkomen partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat voormeld artikel 5.2.1.4. geen dwingende verbods- of afstandsregels bevat; dat dit uiteraard niet inhoudt dat die bepaling mag worden genegeerd; dat prima facie die bepaling voor de vergunningverlenende overheid inhoudt dat zij aan de hand van het haar voorgelegde aanvraagdossier nagaat of de plaats en de omgeving niet in het gedrang worden gebracht door de concrete ligging van de inrichting voor de verwerking van afvalstoffen in het licht van de aanwezigheid en afstand tot de in dat artikel vermelde gebieden, wegen, goederen en zones;

4.1.4.6. Overwegende dat wordt vastgesteld dat het bestreden besluit in zijn motivering geen enkele vermelding bevat van de bewuste bepaling; dat de verwerende partij in haar nota overigens zelf de vraag stelt of “de slibindikker of andere delen van de vergunde exploitatie een inrichting voor de verwerking van afvalstoffen kunnen genoemd worden”; dat, prima facie, zoals hierna zal blijken, bezwaarlijk het betoog van de verwerende partij kan worden aanvaard als dat zij -zonder verwijzing naar artikel 5.2.1.4., § 1- deze bepaling toch heeft toegepast; dat in het bestreden besluit wordt gesteld “dat de inplantingsplaats aansluit bij de woonzone (woongebied met landelijk karakter) (...), dat in een straal van 100 m rondom de perceelsgrens circa 29 woningen staan, dat de twee dichtste woningen, langsheen de Dadizeelsestraat en de Grote Potterijstraat palen aan de perceelsgrens van de inrichting en op circa 35 m ten noordoosten en ten zuidoosten van de installaties (respectievelijk de nabezinktank en het beluchtingsbekken) zijn gelegen (de tuinen op circa 12 m en 25 m van de installaties); dat gelet op de ligging van de woningen en de overheersende zuidwestenwinden het noodzakelijk is dat er curatieve maatregelen worden genomen om de geluids- en geurhinder te beperken”; dat daarop de door de tussenkomen partij voorgestelde maatregelen ter beperking van de geluids- en geurhinder, die de basis vormden voor de ongunstige adviezen

verleend door de afdeling milieuvergunningen en de gewestelijke milieuvergunningscommissie worden weergegeven en worden besproken alsook de door de exploitant met een faxbericht bezorgde berekeningen inzake de geur- en geluidshinder, waarna de conclusie wordt getrokken dat het risico op geluids- en geurhinder voor de nabijgelegen woningen, in het bijzonder voor de woningen die zeer dicht bij de installatie liggen, reëel is; dat op basis van die overwegingen bezwaarlijk kan worden gesteld dat op impliciete wijze toepassing werd gemaakt van artikel 5.2.1.4., § 1, van Vlarem II, ook al beslaan die overwegingen “3 bladzijden”; dat de verwerende en de tussenkomende partij eraan lijken voorbij te gaan dat de in evengenoemde bepaling opgelegde vereiste, om bij het inrichten van een inrichting voor de verwerking van afvalstoffen rekening te houden met de aanwezigheid in de omgeving en de afstand tot onder meer woonwijken en woongebieden, tot doel heeft de “bescherming van de plaats en de omgeving”; dat blijkens het bestreden besluit alsnog de vergunning werd toegestaan op basis van een op 11 oktober 2000 door de exploitant aan de gewestelijke milieuvergunningscommissie overgemaakte geluids- en geurstudie, waaruit zou blijken dat door het opleggen van nog andere bijzondere maatregelen, die niet in het concept waren opgenomen, geur- en geluidshinderproblemen tot een aanvaardbaar niveau zouden kunnen worden beperkt; dat, prima facie, dergelijke toetsing niet lijkt te voldoen aan de veel bredere toetsing en belangenafweging die bij het inrichten van een inrichting voor de verwerking van afvalstoffen wordt voorgeschreven door artikel 5.2.1.4., § 1, van Vlarem II; dat daarbij nog komt dat die studies aan de gewestelijke milieuvergunningscommissie werden bezorgd nadat alle adviesverlenende instanties hun advies reeds hadden uitgebracht, dat uit niets blijkt dat die studies door de afdeling milieuvergunningen of door de gewestelijke milieuvergunningscommissie werden bestudeerd en geëvalueerd, alhoewel de bestreden beslissing meer dan twee maanden na het voorleggen van de kwestieuze studies werd genomen, dat de erin bijkomend geachte nodige bijzondere maatregelen niet expliciet als bijzondere vergunningsvoorwaarden werden opgelegd, maar dat de verwerende partij er zich toe beperkt als bijzondere vergunningsvoorwaarden op te leggen, enerzijds, dat de 1 ge/m³-contour volledig buiten de perceelsgrenzen van de aanpalende woningen en tuinen moet vallen en, anderzijds, dat binnen een periode van zes maanden na oplevering van de installatie er een akoestisch onderzoek moet gebeuren en dat desgevallend de voorgestelde saneringsmaatregelen moeten worden uitgevoerd, zodat blijkbaar pas na uitvoering van de waterzuiveringsinstallatie en nadat zij in werking is, zal worden nagegaan of de geur- en geluidshinder wel tot een aanvaard-

baar niveau zijn beperkt; dat, prima facie, niet valt in te zien hoe dergelijke werkwijze tegemoet komt aan de vereiste van artikel 5.2.1.4., § 1, van Vlarem II;

4.1.4.7. Overwegende dat het gegeven dat de verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure nooit uitdrukkelijk artikel 5.2.1.4. van Vlarem II hebben opgeworpen, geen reden vormt voor de vergunningverlenende overheid om deze reglementaire bepaling niet toe te passen; dat daarenboven in casu de vergunning in eerste aanleg werd geweigerd zodat de verzoekende partijen geen reden hadden om beroep aan te tekenen tegen dat weigeringsbesluit;

4.1.4.8. Overwegende dat in de huidige stand van de procedure het eerste middel als ernstig moet worden aangemerkt;

4.2.1. Overwegende, wat de tweede voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State betreft, dat de verzoekende partijen volgend betoog geven :

“1. Verzoekers zijn eigenaar en/of bewoner van een woning, met bijhorende tuin, die paalt aan de perceelgrens van de vergunde inrichting of die gelegen is in de onmiddellijke nabijheid van de vergunde inrichting :

Mevrouw Anna OVYN, eerste verzoekster is eigenares van de woning en de tuin gelegen te 8890 Moorslede, Dadizeelsestraat 172 (zie stuk 6). Deze woning, met bijhorende tuin, paalt aan de perceelgrens van de vergunde inrichting (zie stuk 5). De nabezinktank (fig. 8 op stuk 5) en regenbezinktank (fig. 9 op stuk 5) liggen op amper 20 m van de tuin van de woning.

De heer Geert LEYN, tweede verzoeker, en zoon van eerste verzoekster, is deels naakte eigenaar en bewoner van de woning en de gebruiker van de tuin gelegen te 8890 Moorslede, Dadizeelsestraat 172 (zie stuk 7).

De heer VANLERBERGHE Roger, derde verzoeker, is eigenaar en bewoner van de woning en de gebruiker van de tuin gelegen te 8890 Moorslede, Dadizeelsestraat 170 (zie stuk 8 en 9). Deze woning ligt naast de woning van eerste en tweede verzoeker, en ligt aldus op een afstand van minder dan 30 m van de bezinktank en regenbezinktank.

De heer Marius MISPLAN, vierde verzoeker, is de bewoner van de woning en de gebruiker van de tuin gelegen te 8890 Moorslede, Grote Potterijstraat 2 (zie stuk 10). Deze woning, met bijhorende tuin paalt eveneens aan de perceelgrens van de vergunde inrichting. Het open beluchtingsbekken (fig 6 op stuk 5) ligt op amper 20 - 25 m van de tuin, en op amper 40 m van de woning (zie stuk 5), pal ten zuid-westen !!!!

De heer Jozef CARPENTIER, vijfde verzoeker, is de eigenaar en bewoner van de woning en de gebruiker van de tuin gelegen te 8890 Moorslede, Dadizeelsestraat 178 (zie stuk 11 en 12). Deze hoekwoning, met bijhorende tuin ligt aan de overzijde van de vergunde inrichting, tussen de Grote Potterijstraat en de Dadizeelsestraat, op amper 45 - 50 m van het open beluchtingsbekken (zie stuk 5), pal ten zuid-westen !!!

De heer DECAPMAKER Paul, zesde verzoeker, is eigenaar en bewoner van de woning en de gebruiker van de tuin gelegen te 8890 Moorslede,

Dadizeelsestraat 141 (zie stuk 13 en 14). Deze woning, met bijhorende tuin ligt aan de overzijde van de vergunde inrichting.

De heer Willy GRAF, zevende verzoeker, is eigenaar en bewoner van de woning en de gebruiker van de tuin gelegen te 8890 Moorslede, Dadizeelsestraat 135 (zie stuk 15 en 16). Deze woning, en met bijhorende tuin ligt eveneens aan de overzijde van de vergunde inrichting.

2. Het bestreden besluit van de Vlaamse Minister van Leefmilieu en Landbouw, waarvan de schorsing van de tenuitvoerlegging wordt gevraagd, heeft als voorwerp het verlenen van een milieuvergunning voor het exploiteren van een rioolwaterzuiveringsinstallatie, gelegen te Moorslede, in de onmiddellijke nabijheid van de respectievelijke woningen van verzoekers (zie hoger).

De onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit van de Vlaamse Minister van Leefmilieu en Landbouw, kan ongetwijfeld aanleiding geven tot overmatige geur- en lawaaihinder voor verzoekers.

Ook de Vlaamse minister van leefmilieu moet in het bestreden besluit toegeven dat het risico op geur- en lawaaihinder voor de omwonenden bijzonder reëel is (zie hoger).

Bovendien kunnen verzoekers, gelet op de zeer kleine afstand tussen de beluchtingsbekken en hun respectievelijke woningen, via de lucht in contact komen met allerlei schadelijke stoffen (bacteriën, virussen, ziektes, etc...), voortspruitende uit het rioolwater.

Gelet op het feit dat een rioolwaterzuiveringsinstallatie altijd een bron is van geur- en lawaaihinder, gelet op de onmiddellijke nabijheid van de woningen van verzoekers en de ongunstige ligging van de rioolwaterzuiveringsinstallatie, werd door AMINAL, alsook door de Bestendige Deputatie van de Provincieraad van West-Vlaanderen, gesteld dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie, niet tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt.

Vermits de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit aldus onvermijdbare hinder zal veroorzaken, zal aldus de rust, de veiligheid en gezondheid van de omwonende, in casu verzoekers, ernstig en onherstelbaar verstoord worden.

3. Hoewel de milieuvergunning geschorst is zolang geen bouwvergunning is verkregen, belet dit niet dat verzoekers voor uw raad op ontvankelijke wijze de schorsing van de tenuitvoerlegging kunnen vragen van een milieuvergunning die wegens de ontstentenis van een bouwvergunning geschorst is (...).

Het vooralsnog niet voorhanden zijn van een bouwvergunning houdt immers niet in dat de milieuvergunning zonder rechtsgevolgen is, maar enkel dat de rechtseffecten ervan tijdelijk opgeschort zijn.

Voorts moet rekening gehouden worden met de omstandigheid dat een nieuwe aanvraag kan worden ingediend na een negatieve administratieve beslissing.

Besluiten van het actief bestuur bezitten immers niet de kracht van gewijsde die de rechtsprekende handeling kenmerkt, en een besluit dat op basis van een nieuwe aanvraag wordt genomen, kan niet voor een louter bevestigend besluit worden gehouden, aangezien het ook een nieuw onderzoek van de zaak vergt. (...);

4.2.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota verklaart, wat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft, zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad van State;

4.2.3. Overwegende dat de tussenkomende partij de diverse maatregelen opsomt die werden genomen ter voorkoming van geur-, geluids- en visuele hinder; dat zij ook wijst op het feit dat de tenuitvoerlegging van de verleende milieuvergunning is geschorst, wegens het vooralsnog niet voorhanden zijn van een bouwvergunning;

4.2.4.1. Overwegende dat de door de verzoekende partijen opgegeven afstanden tot de in het geding zijnde rioolwaterzuiveringsinstallatie niet worden betwist; dat blijkens het bestreden besluit de nabezinktank op amper 12 meter is gelegen van de tuin van de woning van eerste verzoekster -woning die door tweede verzoeker, haar zoon, wordt bewoond-, dat tussen de tuin van vierde verzoeker en het beluchtingsbekken er een afstand is van 25 meter en dat ook de woningen van de andere verzoekende partijen op een zeer korte afstand van de rioolwaterzuiveringsinstallatie zijn gelegen; dat zoals uit de verleende adviezen blijkt, de kans op geur- en geluidshinder voor de omliggende woningen reëel is; dat, zoals bij de bespreking van het eerste middel prima facie is komen vast te staan, niet blijkt dat de a posteriori aan de uitgebrachte adviezen neergelegde geluids- en geurstudie door de adviesverlenende instanties werden onderzocht en dat pas nadat de installatie in werking zal zijn getreden zal worden nagegaan of de inrichting voldoet aan de geldende geluidsnormen en of de 1 ge/m³-contour buiten de perceelsgrenzen van de aanpalende woningen is gelegen; dat vooralsnog moet worden aangenomen dat de kans op geur- en geluidshinder voor de verzoekende partijen, en in het bijzonder voor eerste en vierde verzoeker, reëel is, zoals dat ook blijkt uit de verleende adviezen; dat het al te zeer de vraag is of, eenmaal de rioolwaterzuiveringsinstallatie, waarmee een zeer grote investering gepaard gaat, in werking is getreden, de exploitatie ervan zal worden stopgezet, zo deze geluids- en geurhinder aan de omwonenden veroorzaakt;

4.2.4.2. Overwegende dat de verzoekende partijen er terecht op wijzen dat zodra een nieuwe bouwvergunning is verleend, de ermee samenhangende milieuvergunning niet langer zal zijn geschorst zodat de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wel degelijk een nuttig effect kan sorteren;

4.3. Overwegende dat is voldaan aan de beide voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, wil een vordering tot schorsing worden toegewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de n.v. AQUAFIN in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw van 18 december 2000 waarbij het beroep van de n.v. AQUAFIN tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 22 juni 2000 houdende het weigeren van de vergunning aan de n.v. AQUAFIN om een nieuwe rioolwaterzuiveringsinstallatie, gelegen te 8890 Moorslede, Zonnebeeksestraat, te exploiteren, gegrond wordt verklaard en de vergunning wordt verleend.

Artikel 3.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het geschorste besluit.

Artikel 4.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op 123,95 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig februari tweeduizend en twee, door :

Mevr. M.-R. BRACKE,
A. WIJNANTS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.